

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO

Štev. 3. in 4.—XXXI.

December 1929.

VESEL BOŽIČ!

F. POOREYAN 19

MANICA KOMANOVA:

Pri jaslicah.

veta noč...

Hej, kje so časi, ko smo se mali drobljančki gnetli okrog Blažonovega deda...

Toda ne mislite, da je bil Blažonov dedek z nami posebno prijazen! Kaj šel! Malo je govoril in ostro je pogledal skozi tista črnoobrobljena očala. Ampak — jaslice je znal napraviti tako velike, tako lepe in mikavne, da se v tej umetnosti ni mogel kosati z njim nihče drugi. To pa je bilo tisto, kar je vleklo nas otročaje k redkobesednemu starcu, da smo se tiščali mirni in molčeči okrog tople pečice, hvaležni, da smemo biti navzoči pri njegovem delu.

Bilo je par dni pred Božičem. Vedela sem, da Blažonov dedek že pripravlja jaslice, in prosila sem mamico, naj me pusti tja. Mamica nekoliko pomisli, potem pa seže na polico, vzame pest očetovega tobaka, zavije ga v papir in pravi:

»Nu, pojdi za nekaj časa, pa tole daj dedku, da se mu malo prikupiš!«

Jaz seveda polna radosti pohitim k Blažonu. Dobim ga doma. Bil je sam. Ne vem, ali je starčka razveselil tobak, ali je bil tisti dan itak dobro razpoložen, bil je izredno prijazen z menoj. Pomislite, posadil me je na stol, prav blizu napol izgotovljenih jaslic.

Tisti hip pa se zagledam v prelepo podobo, visečo nad oknom. Slikana je bila na steklo ter je predstavljala v enem kotu Jezusovo rojstvo, v drugem beg v Egipt, v tretjem malega fantiča, ki pobira nekaj belega, in v četrtem kotu Kalvarijo s tremi križi.

Starec zapazi mojo pozornost.

»No,« pravi, »ali veš, kaj pomeni ta podoba? Ne veš, seveda ne. Čakaj, ti pa povem.«

To rekši užge vivček, sede poleg mene in kažoč na sliko začne:

»Ko se je rodil Kristus, je to kmalu zavohal hudobni kralj Herod, pa se je zbal za svoj prestol. K sreči ni vedel natančno, kje prav se nahaja novorojeni Jezušček. A brezvestnež kot je bil, je ukazal daleč naokrog pomoriti vse otroke, stare dve leti in manj, misleč, da bo tako prav gotovo padlo pod mečem tudi božje detece. Pa mu je prekrizal račun angel, ki se je prikazal Jožefu v spanju in mu velel, naj s svojo sveto družino urno odbeži. Jožef se ni kar nič obotavljal. Še ponoči je optal Marijo in Jezuščka na osla ter bežal proti daljnemu Egiptu. Dolga in težavna je bila pot, ki je peljala čez gore, v katerih so se skrivali roparji. Ker pa je bila tako božja volja, roparji niso zapazili svete družine. Pač pa jo je ugledal neki roparjev sinček, z imenom Dizma. Prav tedaj se je Mariji izmuznila iz naročja plenica ter padla na tla. Dizma to videč, je urno pobral plenico ter jo izročil Mariji. Ta se je

dečku toplo zahvalila za prijaznost. Rada bi se bila kaj pogovorila z njim, toda deček je bil boječ in je urno pobegnil v neko skalno duplino k svojim staršem.«

Tu Blažonov očka preneha in se odkašlja. Potem nadaljuje:

»Od tedaj pa so minula leta in leta. Na gori Kalvariji so stali trije križi s tremi obsojenci. Na srednjem križu je visel naš Odrešenik, ona dva ob straneh sta bila razbojnika.

In ko je Kristus molil za svoje sovražnike, se je ozrl v obsojenca na desni strani. Samo ozrl se je vanj in ga je takoj spoznal. Vedel je, da je to tisti Dizma, ki je nekoč, še nedolžen deček, pobral njegovi materi plenico. In ker Bog nikomur ne ostane nič dolžan, se je usmilil tega reveža in ga napolnil z milostjo. Razbojnik Dizma se je na mah bridko skesal svojih grehov in prosil Gospoda, naj se ga spomni, ko pride v nebesa. Gospod pa mu je rekel: Še danes boš z menoj v raj!»

Dedek je prenehal, jaz sem pa še z večjim zanimanjem opazovala sliko na steklu: Rojstvo Gospodovo, Dizmo s plenico v rokah, Kalvarijo ... da, da, vse tako, kakor je pripovedoval Blažon.

* * *

Čas hiti in božični dnevi se vrste leto za letom. Najsi že obhajam sveti večer tu ali tam, v tej ali oni družbi, vedno se živo spominjam na podobo, slikano na steklu, in na dobrega dedka Blažona, ki že davno spi spanje pravičnega tam na tihem vaškem pokopališču...